

Amikor minden terv kudarcba fullad, talán
a csillagok tudják a választ...

MIRANDA IN RETROGRADE

tévelygő csillagok
között

*fine
selection*

LAUREN LAYNE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

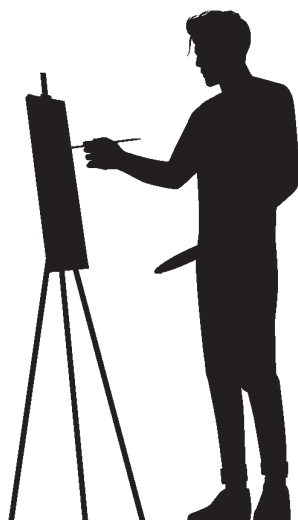
LAUREN LAYNE

MIRANDA

IN

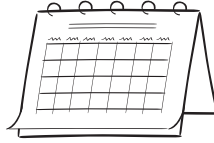
RETROGRADE

tévelygő csillagok
között

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ÁPRILIS

AMIKOR KILENCÉVESEN ELDÖNTÖTTEM, hogy asztrofizikus akarok lenni, úgy gondoltam, ez azt jelenti, hogy csillagokat fogok tanulmányozni valamikor.

Nem azt, hogy *én* válok azzá.

Tisztázzuk, nem vagyok csillag a szó Aniston, Clooney vagy Streep értelmében. Senki nem állít meg az utcán egy közös fotóért.

Csillagászati hasonlattal:

Ha Clooney és társai az univerzum kék-fehér szuperóriásainak részei, dr. Miranda Reed (vagyis én) inkább egy vörös törpe szintű csillagnak számít.

Kevésbé csillagászati hasonlattal:

Nem valószínű, hogy valaha is paparazzók fognak kiugrani egy bokorból, hogy lefotózzanak, amint bevásárlószatyrot cipelek.

Egyáltalán nem vagyok közismert név. De az értelmiségi körökben?

Nos, mondjuk így: lehet, hogy nem én vagyok a *People* magazin Év Embere, de a *Citizen* magazin Év Tudósa címet *elnyertem*. És rendszeresen szerepeltem a *30 under 30* listákon – legalábbis, amíg a tavalyi születésnapom után ki nem estem a versenyből.

Hétszer voltam versenyző a *Jeopardy!*-ben, négyszer nyertem, sőt kétszer még vendégházigazdaként is vezettem a vetélkedőt. Ha pedig

néztél valaha országos reggeli műsort egy szuperkék hold idején, vagy egy meteorraj alatt, jó eséllyel láthattál már engem.

Büszkén mondhatom, hogy a nagy televíziós csatornák gyakran engem hívnak először, ha kell valaki, aki érthetően elmagyaráz valami „tudományos dolgot” a nézőknek.

Itt jönne az a rész ebben a nem is olyan szerény dicsekvésben, ahol azt kellene mondanom, hogy ez a pillanatnyi hírnév kimerítő, és hogy én csak egy *hétköznapi* tudós szeretnék lenni.

De igazából? *Szeretem* közelebb hozni a tudományt az emberekhez. Szeretem érthetővé tenni, különösen azoknak a lányoknak és nőknek, akik számára a STEM világa történelmileg talán kissé áthatolhatatlannak tűnik. És ami a legfontosabb, szeretem, hogy az olyan napokon, mint a mai, ez a kis hírnév eltereli a figyelmem arról a tényről, hogy ma van *az* a nap.

Az a nap, amire mi, akadémikusok, egész karrierünk alatt készülünk. Amire várunk. A nap, amikor megkapjuk azt az egyetlen apró igen/nem döntést, amely vagy megalapozza, vagy derékba töri pályánkat.

A kinevezést.

– *Nagyon* köszönöm, dr. Reed – mondja a szőke egyetemista az irodámban, miközben ráközelít a szelfire, amit az imént készítettünk a telefonjával.

Jennifer Müller – a jelenlegi Bevezetés a csillagászatba kurzusom egyik diákja élénk, kíváncsi elme, és hajlamos késve érkezni minden órára – hunyorogva nézi a képernyőt.

– Nem baj, ha teszek rá egy filtert, mielőtt posztolom? A fények itt bent elég vacakok.

– Persze. De semmi Photoshop, hogy nagyobb legyen a szemem, vagy vékonyabb a derekam, vagy ilyesmi – mondom. – Ki nem állhatom azt a baromságot.

– Úristen, *soha!* Te annyira természetesen szép vagy! Bárcsak én is megengedhetném magamnak, hogy ne viseljek sminket!

Pislogok.

Ami azt illeti, *van* rajtam smink. Nem sok, de azért van. Korrektor, hogy eltüntesse a tényt, miszerint a beosztásom nem igazán engedi meg a normális alvást, szemöldökzselé, hogy kordában tartsa vastag, jellegzetes szemöldökömet. És szempilláspirál, mert hát ki ne nézne ki egy kicsit jobban szempilláspirállal?

De úgy tűnik, hogy amit én visszafogottnak hittem, az valójában... láthatatlan. Gondolatban feljegyzem magamnak, hogy legközelebb egy kis rúzsot is felkenek.

– Még egyszer köszöni a fotót – mondja Jennifer. – Tudom, hogy ez kicsit gáz, de apám *nagy* rajongód. Meg fog örülni.

– Szívesen. És fogadok, hogy még jobban örülne, ha egyszer időben beérnél az órára – felelem, és egy mosollyal tompítom a dorgálást.

Jennifer összerezzen.

– Jogos. Teljesen. Bocsánat. Egyszerűen nem vagyok koránkelő típus. El sem hiszem, hogy a tanszék egy ilyen vacak reggel 8-as időponttal szúrta ki veled, amikor várólista van az órádra. Neked kellene elsőként időszót választanod!

Mivel már épp kifelé tart az ajtón, nem bajlódom azzal, hogy elmagyarázzam: a reggel 8-as időpontot *én* választottam, és pontosan *azért* kértem a tanszékvezetőtől a lehető legkorábbi órát, mert a kurzusom olyan népszerű. A kevésbé közkedvelt korai időpont azt jelenti, hogy csak azok jelentkeznek be, akik valóban ott akarnak lenni, nem pedig azok, akik csak a „*Jeopardy!* professzort” akarják élőben látni.

Jennifer azzal az ígérettel távozik az irodámból, hogy holnap reggel ő lesz az első diák az órán.

Mielőtt visszatérhetnék a csillagok életciklusáról szóló legújabb dolgozatok javításához, ismét megzavarnak, ezúttal egy kollégám.

– Ó, te jó ég, ez dr. Miranda Reed! – suttozja Elijah drámai hangsúllyal, majd úgy tesz, mintha vadul fotózna, paparazzi stílusban.

Úgy tesz, mintha épp ki akarná tűrni az ingét.

– Aláírnád a melltartómat?

Forgatom a szemem, miközben Elijah Singh, a számítógépes fizika professzora ráveti magát a szemben lévő székre. Ellentétben velem, Elijah órájára nincs várólista. De ellentétben másokkal, úgy tűnik, ezt nem rója fel nekem.

Elijah áll a legközelebb ahhoz, akit barátnak nevezhetek a Nova Egyetem Fizikai Tanszékének könyörtelen világában. Ő áll a legközelebb hozzám életkorban is, valószínűleg régebben ezért tettünk meg gondolatlan kísérletet a randizásra. Szerencsére a harmadik randevű alkalmával mindketten arra a következtetésre jutottunk, hogy a legszikrázóbb dolog köztünk a nukleáris fúziós folyamatokról folytatott beszélgetés. Most boldog házasságban él egy kedves geológussal, Sadievel, köztünk pedig könnyed barátság alakult ki.

A nemrég érkezett fehér rózsákra mutat az asztalomon, és várakozóan vigyorog rám.

– Feltételezem, hogy ez a nagyon pazar csokor azt jelenti, gratulálhatok?

– Várjunk még ezzel – sóhajtok ingerülten. – Még nem hallottam semmit.

A csokorra bökök.

– A virágokat a családom küldte. Kicsit elhamarkodták ezt a gratulációs dolgot.

– Hát, szerintem ez elég biztos tipp volt a részükről – állítja Elijah magabiztosan. – Lehet, hogy te vagy a tanszék legfiatalabb tagja, de te vagy az arca is. Kizárt, hogy a bizottság megkockáztassa, hogy elveszítse az aranytojást tojó tyúkját.

A szám belsejét harapdálom, és próbálom figyelmen kívül hagyni a szavai okozta szúró fájdalmat. Értékelem, hogy bízik bennem, de zavar, hogy még a legközelebbi kollégám is azt hiszi, hogy a hírnevem miatt kapok kinevezést. Hogy csupán azért vagyok biztos befutó az ország egyik legkiválóbb tudományos és technológiai intézményében,

mert az átlagnál jobb teljesítményt nyújtok a kamerák kereszttüzeiben, és teljesen jól érzem magam egy mikrofon előtt. És nem azért leszek hasznos a tanszék számára, mert rendkívüli tudós vagyok, hanem mert belebotlottam Carl Sagan és Neil deGrasse Tyson *tudománynépszerűsítő* örökségébe.

Idegesít.

Nem akarok professzori kinevezést azért, mert részt vettem talk-show-kban.

Azt *akarom*, hogy ugyanolyan érdekéért kapjam meg, mint a kolégáim, és ugyanazon okokból. Mert kiváló előadó vagyok, mert az akadémiai írásaim és elméleteim elsőrangúak, és mert *jó* vagyok a tudományos dolgokban.

A kinevezés az akadémiai elismerés végső fokmérője. És egy olyan rangos manhattani egyetemen, mint a Nova, kinevezett professzorrá válni a legnagyobb cél. Legalábbis egy harvardi matematikus és egy MIT részecskefizikus lányának, valamint egy yale-i kémia professzor és egy Boston College-i mikrobiológus hűgának.

Az akadémia, még inkább, mint a tudomány, nem csupán az, amit mi, Reedek csinálunk – a lételemünk generációk óta. Még nem éltem át egyetlen július negyedikét sem, amikor apám ne mesélte volna el bárkinek, aki hallgatja, hogy egyik őse tanította John Adamst a Harvardon az 1750-es években. Még egy rendszeresen visszatérő vita is zajlik a családi vacsorákon arról, hogy közülünk, Reedek közül, ki lesz a következő, aki tanítani fog egy leendő elnököt.

Eddig anyám jár hozzá a legközelebb; egy korábbi államtitkár egyszer részt vett az óráján, és, ahogy nem szégyelli megosztani, alig ment át a vizsgán.

– Nem lehet jó jel, hogy a nap végéig várnak a döntésük bejelentésével – mondom Elijah-nak, és nem tudom palástolni hangomban a feszültséget. – Ez nem így szokás? A nap elején előléptetnek valakit, a végén pedig kirúgják?

Elijah forgatja a szemét.

– Nem fognak kirúgni.

Ránézek.

– Ebben a világban a kinevezés elutasítása alapvetően ugyanaz, mint a kirúgás.

– Ez igaz – ismeri el. – Ha kirúgnak, az emberek legalább valami saftos, botránnyos okot feltételezhetnek. De ha elutasítják a kinevezésed, az azt jelenti...

– Hogy egyszerűen nem vagy elég jó – fejezem be a mondatát.

– Így van. De te – rám mutat –, *te* igenis elég jó vagy. Te gyakorlatilag...

– Elnézést a zavarásért, dr. Reed. Van egy perced?

Elijah és én az ajtó felé nézünk, ahol dr. Brenda Kowalski lebeg.

Nos, a *lebeg* talán nem a megfelelő szó. Valami légies könnyedséget sugall, ami egyáltalán nem illik Brendára, annak ellenére, hogy a zseniális professzor nincs százhatvan centi. Apró természetét meghazudtoló intenzív személyisége nagy, fenyegető jelenlétet teremt, ami a diákok többségét és a tanári karnak legalább a felét megrémíti.

Soha nem számítottam magam a rémült feléhez.

Sőt, *szinte* barátként tartom számon. Nem olyan barátság ez, mint amilyen Elijah és köztem van, de amikor a Fizika Tanszék történetének legfiatalabb professzoraként a Nova Egyetemre kerültem, dr. Kowalski a szárnyai alá vett. Igaz, időnként inkább tűnt *sárkányszárnynak*, de az évek során mentorommá és megbízható bizalmasommá vált.

Ám épp azért, mert ennyire jól ismerem, szorul össze a gyomrom, amikor meglátom az arcát. Ez egészen biztosan nem olyasvalaki arcki-fejezése, aki jó híreket hoz.

Úgy tűnik, Elijah nem veszi észre Brenda visszafogott energiáját, mert valami teljesen értelmetlen ürüggyel távozik, és izgatottan felfelé mutató hüvelykujjat mutat a háta mögött, mielőtt dr. Kowalski finoman becsukja előtte az ajtót.

Brenda megigazítja a szemüvegét, és megköszörüli a torkát.

És ekkor tudom. *Tudom.*

A felfoghatatlan megtörténik.

Ó.

Istenem.

Nincs sok tapasztalatom a kudarcok terén, de azt azért egyből felismerem, ha szembenéz velem.

– Elutasítják a kinevezésem – lehelem, valahol a suttogás és a rekedtség között.

Brenda bólint, és őszintén sajnálkozóan tűnik.

– Kértem, hogy engedjék, hogy négyszemközt közölhessem veled, ahelyett, hogy a szokásos gyakorlat szerint az egész bizottság előtt hirdetik ki a döntést.

Egy apró bólintással jelzem, hogy értékelem a figyelmességét, de nehéz többet érezni futó hálánál. A négyszemközti elutasítás attól még elutasítás. És annyira fáj, hogy levegőt sem kapok.

A zavarodottság és a hitetlenség ködén át homályosan érzékelem, hogy Brenda beszél. Magyaráz. Tudom, hogy érdekelnie kellene a *miért*. Így hát megpróbálok összpontosítani, miközben arról beszélek, hogy a tévesen kezelt prioritások és a nyilvános szerepléseim *elvonják a figyelmet* a tanszék tudományos tevékenységéről. Valami olyasmit is említ, hogy különleges engedélyt kaptam egy kutatói szabadságra. De az egész zűrzavarosan hangzik. Hihetetlenül, felfoghatatlanul, képtelenül *zűrzavarosan*.

– Miranda? – szólít meg, miután befejezi a magyarázatot, én pedig nem válaszolok. – Jól vagy?

Büszke vagyok magamra, mert ahelyett, hogy engednék a sírásnak, csak felvonom a szemöldököm. *Mit gondolsz, Brenda?*

Összekulcsolja maga előtt a kezét, és némi elégedettséggel tölt el, amikor látom, hogy ismeretségünk során először kényelmetlenül érzi magát.

– Természetesen reméljük, hogy fontolóra veszed az ajánlatunkat, hogy kutatói szabadságra menj, és utána oktatóként térj vissza. Hihetetlenül tehetséges vagy az órákon, Miranda. Ez sosem volt kérdéses.

Végre megtalálom a hangom, és megkönnyebbülök, hogy erősebb, mint néhány perccel ezelőtt, amikor kimondtam a felfoghatatlant: *Elutasítják a kinevezésem.*

– Nagyra értékelem ezt. Átgondolom.

Azonnal fellázad valami mélyen bennem már a puszta gondolattól is, hogy fontolóra vegyem a nem túl vonzó oktatói ajánlatukat, pláne, hogy el is fogadjam, de igyekszem emlékeztetni magam, hogy a jó döntések ritkán születnek a pillanat hevében.

Brenda egy percig tanulmányoz, majd szerencsére úgy tűnik, megérzi, hogy egyedül akarok lenni, mert bólint, és távozik, halkan becsukva maga mögött az ajtót.

Nem tudom, mennyi ideje ülök itt, miközben próbálom rendezni rendeződni nem akaró gondolataimat.

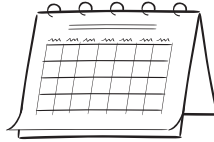
Végül a családomtól kapott virágokba dugott levélkéért nyúlok. Kihúzom a kártyát a parányi borítékból, és azzal a tollal, amit az egyetem adott nekem a professzori pályafutásom egyéves évfordulóján, áthúzó a *Gratulálok* szót.

Helyére a *Részvétem* szót írom.

Nagyon óvatosan és gondosan visszateszem a kártyát a helyére.

Aztán egy olyan gesztussal, ami egyszerre érződik kicsinyesnek és mélységesen kielégítőnek...

A tollat a szemébe hajítom.

ÁPRILIS

NEM MONDOM, hogy a fényfüzerek és a bor megoldják a világ összes problémáját, de a kettő együtt azért segíthet kicsit.

Négy nappal azután, hogy a karrierem darabokra hullott, épp egy szeretett rituálénak hódolok: péntek esti boros-sajtos vacsora a legjobb barátnőmmel és idős nénikémmel. Nem *minden* héten tartjuk meg, de igyekszünk legalább havonta egyszer összeülni így hárman. Mindig izgatottan várom ezeket az estéket, de ma különösen hálás vagyok, hogy az egyik kedvenc helyemen lehetek: nagynénem teraszán az egyik kényelmes székébe kuporodom, fehér fényfüzerek vesznek körbe, amelyeket egész évben fent hagy, hogy – az ő szavaival élve – *elkápráztassák* a rácsra felkapaszzkodó borostyánt.

Ha pedig hozzávesszük azt a tényt, hogy a nagynéném egy valódi kastély egy részében él, nehéz nem úgy érezni, mintha egyenesen egy varázslatos helyre csöppentem volna.

Már ha hinnék a varázslatban, persze.

Ám fizikus lévén nem tehetem.

A Paterno kastély Hudson Heightsban, közvetlenül a Hudson folyó partján, a Jersey felőli oldalon található. Lillian sorháza, bájosan Cottage One névre keresztelve (összesen négy ilyen ház van a birtok déli részén), viszonylag rövid taxiútra van az én lakásomtól a Nova campuson.

– Na jó, akkor kezdjük! – mondja Daphne, miközben megtalálja végre a telefonján a keresett alkalmazást. A készüléket képernyővel felfelé elem teszi. – Ha készen állsz, csak nyomd meg ezt a felvétel gombot, és szó szerint ismételd el, mit mondtak neked ezek az idióták.

– Ó, persze, azonnal nekilátok – dűnnyögöm a boromba. – Alig várom, hogy életem legrosszabb pillanatát kínzó részletességgel újra-éljem.

– Nos, tudod, konkrét részletekre van szükségem ahhoz, hogy elmondhassam a bosszúvárázslatomat – magyarázza Daphne rezzenéstelen arccal.

Felvonom a szemöldököm.

– Még mindig ebben a boszorkányos korszakodban vagy?

– A boszorkányság nem egy korszak – magyarázza türelmesen. – Ez egy hivatás.

Lillian ünnepélyesen bólint egyetértése jeléül, amin a legkevésbé sem lepődöm meg. Tavaly októberben elmentünk vacsorázni, és a hostess megdicsérte nagynéném boszorkányjelmezét, mire Lillian közölte, hogy a fekete köpeny csak akkor számít jelmeznek, ha gyerek viseli. Egy felnőtt nőn ez már *állásfoglalás*.

– Várj, álljunk meg egy pillanatra – folytatja Daphne összevont szemöldökkel, miközben ujjával úgy tesz, mintha visszapörgetné a beszélgetést. – Ez volt életem legrosszabb pillanata?

– Hm, *igen* – felelem határozottan.

– Rosszabb, mint a szakítás Dannel?

– Egyértelműen.

Nem tudom, ez mit árul el a szerelmi életemről, de még csak gondolkodnom sem kell rajta. Valószínűleg semmi jót.

Daniel Dixon volt az eddigi leghosszabb ideig tartó – és legkomolyabb – szerelmi kapcsolatom. Dan kedves, briliáns számítástechnikai mérnök, akivel a második doktori fokozatom megszerzése közben ismerkedtem meg, és egy könnyű, kielégítő, stabil kapcsolatba

kerültünk. Ő az a fajta srác, akit nem zavar, ha későig kell dolgoznod, vagy hogy minden vasárnap ugyanazt a kissé száraz sült csirkét készíted el. Az a fajta, aki mindig megköszöni, amikor hétfőn átnyújtasz neki egy Tupperware-t a maradékokkal, ahogyan tetted azt a múlt hétfőn meg az azt megelőzőn is.

Más szóval, Daniel és én megértettük, hogy a heves szenvedély túlértékelt a csendes összehanghoz képest. Valójában *annyira* összeillettünk, hogy az utolsó közös karácsonyunkon elmentünk gyűrűt vásárolni. Nem találtuk meg az igazit. És ez is így volt rendjén.

Mert kiderült, hogy nem Daniel az *igazi*.

Még ugyanabban az évben, az év utolsó napja előtt állást ajánlottak neki a Google vállalati központjában, a kaliforniai Mountain View-ban.

Egy állásajánlatot, amit anélkül fogadott el, hogy egyetlen szót is mondott volna róla nekem. Ez a rész fáj. Lehet, hogy Daniel nem kavarta fel a bensőmet, de azt hittem, partnerek vagyunk. A partnerek pedig nem hoznak olyan döntéseket, amelyek az ország másik végébe viszik őket, anélkül, hogy elmondanák a másíknak.

Februárra Daniel elköltözött a közös lakásunkból, mindössze, ezt figyeld: egy *kézfogással*.

És tudod mit? Ez így rendben is volt. *Én* is rendben voltam. A Valentin-napot Daphnéval töltöttem, ahogyan mindig is tettem, és Daniel a legkevésbé sem hiányzott. Jégkrémet ettünk, finom fagyaltot, olyat, amiből tíz dollárba kerül egy kis doboz, és két dobozzal is vettünk. A fagyalt után homárszendvicset ettünk, mert tudod mit? Egy egyedülálló felnőtt nő olyan sorrendben ehetsz, amilyenben csak akarsz, miközben *Thor*t néz.

(Általánosságban elmondható, hogy nem vagyok nagy filmrajongó. És határozottan nem vagyok szuperhős személy. De még nekem is nehéz volt ellenállnom egy olyan filmnek, amelyben Natalie Portman asztrofizikust alakít.)

A lényeg, hogy kapcsolatunk hűvös elutasítása Daniel részéről kissé megsebezte a szívem, de ehhez képest?

Ahhoz képest, hogy az egész karrierem romokban hever?

Az semmiség volt, és ezt el is mondom a nagynénémnek meg a legjobb barátnőmnek is, miután a nagynéném bemegy a sajtálért.

– Nos, ez azért van, mert az a Daniel nem volt hozzád illő – közli Lillian néni, ahogy visszatér a teraszra, és az asztal közepére helyez egy a szokásosnál is bőségesebb hidegtálat.

– Hány órákor érkezik a fél szomszédság? – tudakolom a pazarul megrakott tál felé intve.

Megpaskolja a térdem, közben leül mellém, és meggyújtja a szivar-káját.

– Csak magunk vagyunk, mi, lányok. Ezt én vigasztaló sajtnak hívom. A különféle sajtajták végigkóstolása segíthet felgyorsítani a gyászfolyamat szakaszait. Nekem legalábbis bevált, amikor elvesztettem Haroldot.

– Például – folytatja, és egy lány sajtra mutat a sarokban. – Még mindig az elutasítás fázisában vagy? Próbáld ki ezt a finom triple crème sajtot!

– Nem, már határozottan a dühfázisban vagyok – állapítom meg, bár azért kenek egy kis triple crème sajtot egy kekszre.

– Helyes. Elutasítottak, mert jobban ragyogtál náluk.

Nagynéném megvetően szipog.

– Nos, ők nem egészen így fogalmaztak – vetem oda, és mosolyogva megköszönöm Daphnének, hogy utántölt egy kis sauvignon blanc-t a poharamba.

– *Hogyan* fogalmaztak? – érdeklődik Daphne, és próbálja észrevétlenül újra megnyomni a felvétel gombot a telefonján. Úgy tűnik, nagyon elkötelezte magát a bosszúvárázslata mellett.

– Nos – lenyelem a sajtot és a kekszet, majd folytatom –, leginkább sokkhatás alatt voltam, ezért csak a legfontosabb részeket fogtam fel,

de a lényeg nagyjából az, hogy a „tudományos popkultúra iránti megszállottságom” – az ő szavaikkal élve – nincs összhangban az egyetem vagy a tanszék céljaival.

– Nem is tudtam, hogy létezik tudományos popkultúra – mereng Lillian.

– *Nem* létezik! – vágom rá indulatosan. – És mintha elfelejtenék, hogy maga az *egyetem* sürgetett, hogy vállaljam el azokat a tv-szerepléseket a *Good Morning America* műsorban, és hogy épp a tanszékvezető döntött úgy, hogy kirakja a *Jeopardy!* műsorvezetőjeként készült képeimet a Fizika Tanszék honlapjára. Mindezt azért, hogy most hirtelen arra a döntésre jussanak, hogy ez az egész „elvonja a figyelmet a tudomány szentségéről”.

Levegőbe rajzolt idézőjelekkel nyomatékosítom felháborodásomat.

Daphne dühösen sziszeg.

– Vagyis kerek percc kimondva: te egy elképesztően tehetséges ifjú zseni vagy, és ők nem bírják elviselni, hogy az árnyékodban élnek.

Lillian bólint, és a szivarkájával Daphne felé bök.

– *Pontosan*. – Aztán homlokát ráncolva az üres pohárra néz. – Valamilyikötök lenne olyan kedves, és hozna nekem egy újabb üveg sherryt? Ez mintha elpárolgott volna.

– Már hozom is – mondja Daphne felállva. – Miranda, kell valami bentről?

– Egy kinevezés? – kérdezem reménykedve.

– Még több bor, máris jön – feleli pimasz vigyorral, aztán elindul Lillian háza felé a kis teraszon át.

Áprilishoz képest hűvös az idő, de mi hárman, ha csak tehetjük, a szabadban tartjuk a pénteki összejöveteleinket. Mivel azonban a nap már lemenőben van, leveszem nagynéném takaróját a szék támlájáról, és a lábára terítem.

Ahogy fölé hajolok, nagynéném megfogja az arcom, vastag, különféle gyűrűi kellemesen nyomódnak az arcomhoz.

– Sajnálom, drágám – vigasztal szomorkás arckifejezéssel. – Attól, hogy tudod, hogy az indokaik marhaságok, még nem lesz könnyebb.

– Semmi baj – dűnnyögöm, pedig nagyon is van. – Az ittlét segít. Mindig azt érzem, hogy... megnyugtat ez a hely.

Lillian a kis kertje felé int.

– A tündérek teszik. Ők tartják távol a levéltetveket a rózsabokraimtól, és egy kis pozitív energiát is szórnak a levegőbe.

– A tündérek pirosat hordanak? – kérdezem, és kortyolok egyet a boromból.

– Néhányan igen – feleli Lillian teljes komolysággal.

– Az nem tündér. Hanem coccinellidae.

– Drágám, csak mondd azt, hogy katica – szól közbe Daphne, egyik kezében egy üveg sherryvel, a másikban pedig egy üveg fehérborral térve vissza.

Közben újra felkente a védjegyének számító narancsvörös rúzsát, bár mint mindig, most is épp csak annyira kenődött el, hogy tökéletlenül tökéletes legyen. Ez Daphne stílusa; sötétszőke haja mindig kissé kócos, frufruja egy árnyalatnyival hosszabb a kelleténél. Stílusa lenyűgözően eklektikus: egyszerre testesíti meg a francia sikket, a laza szörfös lányt és a huncut boszorkát, mindezt egy magas, vékony alakon egyesítve. Úgy néz ki, mint aki ugyanazon a napon képes a pasidat elcsábítani, a legjobb barátnőd lenni, és közben egy varázsigt is elmormolni.

Persze Daphne sosem csábítaná el senki pasiját.

De a legjobb barátnő rész? Abszolút.

És talán a boszorkányos rész is.

Lillian Daphnét és engem furcsa párnak nevez, ami találó megfogalmazás. Daphnéhoz képest én alacsonyabb vagyok, csendesebb, szinte mindig szűk fazonú fekete garbót hordok, és egyetlen oldalam, egyetlen személyiségjegyem van.

Az eszesség.

Ha valaki dr. Miranda Reedre néz, nem az jut eszébe, hogy: „Nahát, itt egy sokoldalú nő, akit titokzatosság leng körül.”

Azt gondolják: „Ő biztosan tudna segíteni a lányomnak a matekháziban.”

Ne érts félre, szeretek tudós lenni. Szeretem a *tudományt*. De bevalom, néha irigylem, hogy Daphne mennyire sokoldalúnak tűnik. És vannak napok, amikor egy tanteremben állok, és épp azt a vitathatatlan tényt magyarázom, hogy egyszer, évmilliárdok múlva a Napunk kihuny, a Naprendszerünk pedig megszűnik létezni, és elgondolkodom, vajon *én* nem maradok-e le valamiről.

Vagy, ami még rosszabb, azon tűnődöm, nem követek-e el hibát azzal, hogy ezt a lenyűgöző univerzumot pusztá tényekké silányítom.

Talán ezért vagyok „megszállottja a tudományos popkultúrának”, ahogy a habilitációs bizottság mondja. Lehet, hogy ez a módja annak, hogy valamilyen jelentést adjak mindennek, még ha én magam is küzdök azzal, hogy megtaláljam ezt a jelentést.

– *Katicabogár* – helyesbít Lillian, láthatóan még mindig a kis piros kerti tündéreim melázva, és csettint bütykös ujjával, ahogy visszaemlékezik. – Ő így nevezte őket.

– Ki nevezett mit így? – érdeklődik Daphne, mert nagynéném gondolatmenete még a sherry *előtt* is nehezen követhető.

– Drága Haroldom. Eredetileg Angliából származott, és mindig katicabogárnak hívta a katicát.

– *Látod?* – mutatok a nagynénémre, miközben diadalmasan Daphne felé fordulok. – Ez az egyik oka, hogy én inkább a tudományos nevet használom.

Daf állát a kezére támasztja, és rám néz.

– Talán ez az egyik oka, hogy még mindig szingli vagy, drágám.

Lillian halkán felhorkant, én pedig színlelt rosszállással pillantok rájuk.

– Jó, bocsánat – engesztel Daphne. – Térjünk vissza a lényegre!

– Milyen lényegre? – kérdezem. – A sajtra?

– Arra – feleli Lillian. – És ki kell találnunk a következő lépéseinket.

Mosolygok a szövelezésén, hogy „nekünk” kell kitalálnunk a „mi” következő lépéseinket. Tisztában vagyok vele, hogy a nagynéném, aki nem igazán tudományos gondolkodású, nem sokat tud segíteni abban, hogy kiutat találjak karrierem útvesztőjéből, de *pontosan* azért jelent olyan sokat a támogatása, mert annyira távol áll az akadémia világától.

Azt állítani, hogy Lillian a Reed család fekete báránya, olyan lenne, mintha azt mondanánk, hogy süt a nap. Ő apám nővére, és büszkén hirdeti, hogy a család fekete báránya. *Még mindig* nem vagyok egészen biztos benne, hogy ismerem a teljes élettörténetét, de azt a verziót szereti elmesélni, hogy huszonévesen elmenekült családjá fojtogató „bostoni karmai” elől, hogy Manhattanbe utazzon. Ott találkozott egy gazdag New York-ival – a fent említett *drága Harolddal* –, és egy héten belül hozzáment.

Hirtelen hunyt el, még a születésem előtt, de a szabad szellemű Lillian úgy döntött, inkább itt marad a sorházban, mint hogy visszatérjen az elviselhetetlenül merev Reed családhoz New Englandbe.

– Igen, mi lesz most? – kérdezi Daphne. – Vagy még túl korai erről beszélni?

– Őszintén szólva, nincs sok választásom – felelem vállat vonva.

– Nem tudsz harcolni ellene? Nincs fellebbezési lehetőség? – kérdezi Daphne.

– Elméletileg van. De közismerten nevetséges az egész. *Soha* nem változtatják meg a döntésüket. És ha másodszorra is elutasítanának? – mutatok egy kekszdarabbal a tálra. – *Sokkal* több sajtra lenne szükségem.

– Szóval te akkor... vagyis te... téged...

Lillian és Daphne aggódó pillantást váltanak, egyikük sem akarja kimondani.

– Kirúgtak? – kérdezem. – Nem. Inkább olyan, mintha... megtagadták volna tőlem az előléptetést. Egyszerűen csak vissza kell térnem ahhoz

a munkához, amit eddig végeztem. Csak épp az én világomban ez a döntés végleges. Ha egyszer lekerülsz a habilitációs pályáról, nincs visszaút. Továbbra is lehetek oktató a Nova Egyetemen. Továbbra is *akarják*, hogy a Nova oktatója legyek. Csak épp kinevezés és presztízs nélkül.

– Na, ez aztán egy jókora adag marhaság – jelenti ki Lillian.

– Egyetértek. Nem kaphatnál kinevezést egy másik egyetemen?

– Elméletileg de – felelem tétován. – De a valóságban? Egyetlen olyan egyetem sem fog szóba állni velem, ahol valóban dolgozni szeretnék, ha egyszer elterjed a híre az elutasításomnak.

– Talán a szüleid tudnának...

– Nem, nem – vág közbe Lillian, és feltartja a kezét, amikor látja, hogy mély levegőt veszek. – Csak semmi szívességkérés a családnk szűklátókörű, túlképzett ágától.

Nem tudom elmondani neki, hogy még ha akarnék is segítséget kérni, akkor sem lenne rá lehetőségem. A szüleim és a testvéreim fájdalmasan hallgatnak, amióta négy napja tudattam velük a hírt. Nem vártam tőlük, hogy azonmód a városba rohanjanak, hogy süteményt süssenek nekem, vagy ilyesmi; mi nem ilyen család vagyunk. Nem vagyunk az a kedveskedő, érzelmes fajta; mi racionálisak vagyunk, akik egyszerűen csak továbblépnek.

Egy példa: a tavalyi születésnapomra közös ajándékként egy Waterpik szájuzuhanyt kaptam tőlük, mert elkövettem azt a hibát, hogy bevallottam nekik az első lyukas fogamat.

Mi egy *ilyen* család vagyunk.

Mégis azt gondoltam, kapok egy kis valamit. Egy apró „ez szívás” megjegyzés is elegendő lett volna.

De mentségükre szóljon, hogy ez teljesen új terület nekünk, Reedeknek, *különösen* nekem. Harmadik osztály óta, amikor a tanárom azt javasolta, hogy ugorjak egy évet, nem csupán a nagyérdemű Reed család tagja vagyok: én vagyok a csillaguk. Az egyetlen lány, a legfiatalabb, a legokosabb...

Daphne átnyúl, és megfogja a kezem.

– Jól vagy?

Nem. Mosolyt erőltetek magamra.

– Igen. És van egy kis jó hír is a dologban. A mentoromnak sikerült elérnie, hogy kapjak egy év kutatói szabadságot, ha akarom.

– Akarod? – kérdezi Daphne. – Egy év szabadság klassz lenne, nem igaz?

Csak bólintani tudok, mert egészen biztos vagyok benne, hogy a szabadság nem is annyira az én érdekemben történik, mint inkább azért, mert a tanszék egy időre el akar távolítani a rivaldafényből.

– Azt mondom, csináld! Vedd ki az évet – javasolja Lillian, és lehamuzza a szivarkáját. – És csináld nagyban, drágám! Utazz! Vegyél táncórákat! Melíroztsz! Pénz kell? Nekem van bőven.

– Nem, anyagilag rendben vagyok – nyugtatom meg.

Nem vagyok gazdag. De jól megvagyok. Kényelmesen. Az elmúlt néhány évben nagyon megfizethető kollégiumi lakhatásom volt, ami sokat segített a költségek csökkentésében, plusz a tévés és az előadói szereplésekből is jött némi extra pénz.

– Akkor miért hezitálsz?

– Nem is tudom... – Megállok egy pillanatra. – Öszintén szólva, fogalmam sincs, mit *kezdenék* egy év szabadsággal, még ha csak egy kilenc hónapos tanévről is van szó. Nem lenne kit tanítanom. Nem lenne mit tanulnom. Nem férnék hozzá a laborokhoz.

– *Ízek, imák, szerelmek* – mondja Daphne, izgatottan dobolva az asztalon. – *Ez az*, amit csinálnál.

– Hát, igen. Csinálhatnék ilyeneket...

– Nem, nem. Nem a szavakról beszélék, hanem a *hangulatról*. Tudod. *Ízek, imák, szerelmek*.

A hivatkozás hallatán értetlenül oldalra billentem a fejem.

– Az a könyv, amiben egy nő Olaszországba meg még ki tudja, hová utazik, hogy megtalálja önmagát?

– Ó, *igen* – szól közbe Lillian néni lelkesen, miközben egy falat goudát majszol, és felemeli a poharát, hogy kérjen még sherryt. Daphne tölt neki. – Imádtam azt a filmet.

– Biztosan remek – felelem –, de engem nem igazán vonz az ötlet, hogy egy egész évet utazással töltsék.

– Nem konkrét utazásról, hanem *érzelmi* utazásról van szó – magyarázza Daphne. – Arról szól, hogy visszavágsz, ha az életed szétcsúszik, és új életet találsz ki, új szabályokkal.

– Az én életem nem csúszott szét.

Összehúszom a szemöldököm, és jókora adagot veszek a triple crème sajtból. Lillian a kezemre mutat.

– Figyeld meg, hogy a tagadás sajtját választottad, amikor ezt mondtad.

– Nos, melyik az elfogadás sajtja? – kérdem türelmesen. – Térjünk át arra!

– Nem lehet *erőltetni* az elfogadást, valahogy... bele kell sodródnod – közli Daphne.

Felhorkanok.

– Én soha életemben nem sodródtam.

– Talán ez a probléma, drágám – állapítja meg Lillian néni, miközben letörölget egy kis fügelekvárt az álláról. – Mindig is ugyanúgy csináltál mindent, ugyanúgy gondolkodtál a dolgokról, ugyanúgy élted meg őket.

– Rendben, nem tévedsz – ismerem be lassan, mivel az utóbbi időben én is úgy érzem, mintha egy létfontosságú darab hiányozna belőlem, egy alapvető rész az emberi tapasztalásból. – De nem hiszem, hogy ha befalok egy adag spagettit, az megoldja.

– Soha ne becsüld le a szénhidrátok erejét – figyelmeztet Daphne. – De valójában nem erre gondoltam. Mutathatok valamit?

Meglepetésemre ez nem költői kérdés. Leül, és türelmesen várja a válaszomat, ami nem igazán jellemző rá.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ez arról árulkodik, hogy bármi is legyen az ötlete, azt nagyon komolyan gondolja. És ez akaratom ellenére is felkelti az érdeklődésem, így bólintok.

– Rendben – kezdi Daphne, és felveszi a telefonját. – Emlékszel, hogy néhány éve az egyetlen dolog, amit a születésnapomra akartam, az a születési dátumod és időpontod volt, hogy kiolvassam a horoszkópodat? Gyakorolni akartam, emlékszel?

Sikerül megállnom, hogy ne forgassam a szemem.

– Emlékszem.

Ez akkor volt, amikor Daphne épp az asztrológiai korszakának csúcán járt, még mielőtt átváltott volna a kristályos korszakára (a boszorkányos viszonylag új).

– Rendben, akkor emlékszel még a napjegyre, a holdjegyre és az aszcendenszre?

– Ezt nekem értenem kéne? – kérdezem óvatosan.

– A Nagy Hármásra majd később térünk rá – feleli Daphne izgatottan. – Most csak ezt olvasd el! Csak az első mondatot.

Átnyújtja a telefonját, én pedig elveszem, és hangosan felolvasom, hogy Lillian néni is hallja.

– *Egy drámai fordulat tart feléd ma, olyasmi, ami romba dönt valamit, amiről azt hitted, hogy akarod, és talán erőteljesen egy teljesen új irányba terel.*

Felnézek.

– Ez meg micsoda?

– Zodiac Zone.

Megrázom a fejem, nem értem.

– Ez egy horoszkópapp. Épp a tiédet olvasod. – Daphne hatásszünetet tart. – *A hétfőit.*

Visszanézek a telefonjára.

– Aznap...